

ANATOMIA HUMANA

EL FRACÀS, I UN TRET AL GENOLL

Jorge Bello

Catorze anys després del tret al genoll, va presentar-se a Urgències perquè continuava amb dolor, i els metges van veure que tenia el genoll ben inflat.

En van parlar, cosa que sempre s'ha de fer, i el van escoltar, cosa que sempre s'ha de fer, de primer. El senyor va explicar que catorze anys abans, quan llavors en tenia 32, havia rebut un tret al genoll.

En aquell moment van fer-li una radiografia, i van veure que el projectil havia quedat retingut al genoll, gairebé sencer, i que per sort no li havia fet gaire mal a l'os.

A més hi van veure que uns pocs fragments del projectil, ben petits, també eren dins de l'articulació del genoll. Li van parlar d'operació per treure-li el projectil i els fragments, però el senyor va dir que no.

Catorze anys després, aquest senyor torna a Urgències perquè les coses havien anat malament: més dolor i més inflor. No el van assenyalar amb el dit, no el van culpabilitzar, no li van dir res perquè això no és feina del metge, que no és jutge de ningú.

Els metges van buscar la radiografia original, i en van fer-li d'altres. I van extreure-li una mostra de sang per fer-ne una analítica.

A les noves radiografies van veure que el projectil s'havia fragmentat. Ara hi havia dos fragments grossos i una gran quantitat de fragments petits que estaven fins i tot més enllà del lloc on havia estat

Anys després d'anar-se'n, el senyor va tornar a Urgències perquè les coses no havien anat prou bé

el fragment principal.

El pacient va assegurar que d'ençà del tret, cap cop hi va rebre, i que ningú no li havia fet res al genoll. No va prendre cap més medicació que analgèsics o antiinflamatoris per al dolor i la inflor.

S'havia de pensar, per tant, que la fragmentació del projectil havia estat un fenomen natural, propi de la misteriosa interacció, durant un temps perllongat, entre un projectil de plom i els poderosos sucus del cos humà.

A l'analítica de sang van veure que tenia anèmia, i que aquesta anèmia era microcítica (és a dir, els glòbuls vermells més petits del normal). També hi van veure que el nivell de plom a la sang era alt. Amb aquestes dues dades cal pensar en

una intoxicació per plom.

Se sap que la intoxicació plúmbica (és a dir, per plom) és cosa ben seriosa. I que la intoxicació plúmbica per causa d'un projectil de plom retingut al cos és cosa ben rara, però prou coneguda (n'hi ha un cas infantil en un hospital militar de Texas).

Així, dos fets sorprenents havien passat. D'una banda, el mateix cos va fragmentar el projectil de plom en petits trossets, que ara eren pels voltants. De l'altra banda, molècules de plom van passar a la sang, i ara intoxicaven el pacient tot produint-li una anèmia microcítica.

Els metges li van proposar, al senyor pacient, de fer-li de primer un tractament quelant (és a dir, per disminuir el plom de la sang), i després una operació per treure-li els fragments del projectil i reparar l'articulació.

Com deia abans, ens cal escoltar abans de parlar, i hem respectat la voluntat de l'altre, fins i tot quan ens sembli que està equivocada. Ara, però, quan és evident que va errat, amb prou paciència cal explicar-li on és l'error i quina seria la solució. I proposar-li la solució. I convidar-lo a reflexionar.

Només si se'n sap prou el què es pot reflexionar per prendre una decisió sàvia i encertada. En aquesta segona ocasió, el senyor pacient va reflexionar tot sabent el què. I ara va dir que sí. I van poder començar amb el tractament quelant.

Dies després, poc abans de l'operació, però, el pacient va fugir de l'hospital on era ingressat per rebre el tractament quelant. I mai més se'n ha sabut res, d'ell. Trobo que és un fracàs, dels metges.

www.bello.cat / jordibello@gmail.com

PER SANT ANTONI
A TUJordi Saura
i Nadal
Menorquí

A tu. Que em mires sempre amb un esguard infinit de nostàlgia, amb aquells teus ulls blaus, de mirada encisadora, on tants s'han perdut. En aquell mirall de sol naixent, de foc encès, reflex d'un mar d'estrelles. Perfil de subtil bellesa, de clar rostre d'angelical arenal, el teu amor és l'esperança de tots aquells exilis més enllà dels fars. Una llum en la pèrdua de l'ànima en les tenebres de la incertesa, la flama que calma la meua fosca.

A tu. Que et cerc en tots els rums, com aquell viatger estrany que busca trobar cara amiga entre els sorolls de tants horitzons. Presoner del teu somriure, de brisa marina d'alegre agonia, somni els sons del teu caminar lent. Llavors, pronunciats en veu baixa, recitats suauament amb dolça punxada, murmur tots els teus noms, que duc gravats al cor, arrapats a la pell de la

Un grito contra la
LGTBfobia

■ Estaba en las afueras de Madrid, en la boca de un metro, eran las 12 horas de la madrugada de un sábado, saqué del bolsillo de la chaqueta un folleto arrugado del metro de Madrid y mis amigos me enseñaron la línea que tenía que coger para llegar a Sol. Nos dimos unos besos, abrazos, una sonrisa alegre, sincera de mañana por la tarde nos vemos y siguieron su ruta. Suspiré, con un suspiro como que todo va bien, de coña. El recorrido sería largo, tan solo tenía que seguir las líneas de colores, así que saqué los auriculares que llevaba en uno de los bolsillos, lo enganché al móvil y, simplemente, vivir...

Había muy poca gente, un violinista tocando algo que me sonaba de una banda sonora y una chica negra, parecía sudamericana. Ella estaba sentada frente a mí y el violinista en la esquina del metro. De pronto se

abrieron las compuertas, habíamos llegado a una de las paradas y entró un chico de unos trece o catorce años. Llevaba un chándal y una sudadera blanca, una gorra y en la mano un bate de béisbol. Me miró, se sentó a mi lado. Pensé, qué demonios estaría haciendo un chaval de catorce años con un bate de béisbol a las 12 de la madrugada en una línea de metro de Madrid. Descubrí que el bate de béisbol estaba manchado de sangre. El chico me volvió a mirar fijamente a mí en tono amenazante y a la chica sudamericana. Ella se sentía cohibida y yo me sentía aterrorizado. La chica sudamericana salió del metro en la siguiente parada y

yo, ni corto ni perezoso salí corriendo tras ella. Deseé con todas mis fuerzas que el chico del bate no se parara en la misma parada. Corrí, miré hacia atrás y lo único que ví fue una sonrisa tranquilizadora de la chica sudamericana.

El domingo leí por las redes que el sábado pasado un chico de Barcelona había sido agredido por cuatro chavales mediante insultos, golpes y patadas. Se llama Diego. Lo único que quería era coger el metro para ir a trabajar. Le llamaron maricón, le desfiguraron el rostro y le dejaron una huella de terror y de pánico que estoy seguro que no olvidará en su vida. En esos momentos me nivo a la cabeza del chico de 13 años con sudadera y pantalones blancos y con el bate de béisbol ensangrentado.

Quería dejar este pequeño escrito para condenar el ataque LGTBfóbico del sábado pasado y para mostrar todo el apoyo a Diego, su familia y sus seres queridos. La LGTBfobia es

una lacra que tenemos que luchar entre todas, las armas más importantes de las que debemos disponer son unas leyes que nos amparen, la educación en la diversidad sexual y de género, el respeto, la igualdad y la libertad.

JESÚS CUESTA TÁRRAGA

• MAÓ

CARTAS AL DIRECTOR

El diari MENORCA pone esta secció a disposició de sus lectores. Se dará prioridad a la publicació de las cartas breves, cuya extensión no supere las 20 líneas. Deben remitirse firmadas con nombre y los dos apellidos. También se debe hacer constar dirección completa, copia del DNI y un teléfono de contacto. La dirección del diari se reserva la posibilidad de recortar los textos para ajustarlos al espacio de las páginas de Opinión.

Correo electrónico:
opinion@menorca.info

memòria, dins el batec de la meua sang.

A tu. Que ets l'alè dels respirs, l'aire dels silencis en el meu repòs. Màgica carícia de senzilla harmonia, et porto en mi en els mots càlids de tendre bressol d'àvia, de dolç cant matern. En mi ressonen les fines músiques de festiva diada, la delicada poesia de dolces besades de gelós orgull. Reclam de poetes, ets la musa culpable d'una inspirada melangia.

A tu, per qui, condemnats a les veus de sirena, criden els pobres mariners, lamentant-se confusos de perdre la nau. Sols poden fer-te tèrboltes promeses, teixides de dubte, sense jurar. Però en aquest 17 de gener, en una platja tan llunyana, t'escriuré segur que m'arriben i es fan tortura els versos de l'alairenc illoman:

«Amb un amor sense remei ni adob/
amb un enyor sense eima ni sortida/
ser menorquí és ser estranger pertot/
ser menorquí, és com una malaltia».

Diada del Poble de Menorca, gener 2019.